

Од председника Томаса С. Монсона

Стојте на светим местима

Комуникација са нашим Оцем на Небу – која обухваћа наше молитве Њему и Његово надахнуће за нас – неопходна је да бисмо пребродили живојне олује и искушења.

Моја вољена браћо и сестре, овог јутра смо чули лепе поруке, и ја упућујем похвалу свима који су учествовали. Посебно смо одушевљени што је старешина Роберт Д. Хејлс опет са нама и што се осећа боље. Волимо те, Бобе.

Док сам размишљао о томе шта бих желео да вам кажем овог јутра, био сам подстакнут да поделим извесна размишљања и осећања која сматрам прикладним и правовременим. Молим се за вођство док будем говорио.

Живим на овој земљи већ 84 године. Да бих вам приближио ту чињеницу, рођен сам исте године када је Чарлс Линдберг предузео први самостални директни лет од Њујорка до Париза у једнокрилцу, једноседу са једним мотором. Много тога се променило за те 84 године. Прошло је доста времена откако је човек први пут био на

месецу. У ствари, јучерашња научна фантастика постала је данашња стварност. А та стварност се, захваљујући технологији нашег времена, мења толико брзо да једва можемо да је пратимо – ако је то уопште могуће. За оне који се сећају телефона са бројчаником и ручних писаћих машина, данашња технологија је више него запањујућа.

Такође, морални стандарди друштва брзо се мењају. Понашање које је некад сматрано неприкладним и неморалним сада не само да се толерише него је за многе људе прихватљиво.

Недавно сам у *Wall Street Journal* прочитао чланак Џонатана Сакса, британског главног рабина. Он између осталог пише: „Шездесетих година прошлог века практично у сваком западном друштву догодила се морална револуција, напуштање целокупне традиционалне

етике самоуздавања. Све што вам је потребно, певали су Битлси, је љубав. Јеврејско-хришћански морални код је био одбачен. Његово место је заузела [пословица]: *[Чини] све што ти одговара*. Десет заповести су преименоване у Десет креативних предлога.”

Рабин Сакс даље јадикuje:

„Трошимо наш морални капитал са истом безобзирном разузданостију са којом трошимо наш финансијски капитал....

Постоје велики делови [света] где је религија ствар прошлости и не постоји противтежа културној идеји купи, потроши, износи, шепури се, јер си вредан тога. Порука је да морал је застарео, савест је за слабиће, а најважнија заповест је: ‘Пази да те ухвате.’”¹

Моја браћо и сестре, ово, нажалост, описује већи део света око нас. Да ли кршимо руке у очају и питамо се како ћемо уопште преживети у таквом свету? Не. У ствари, у свом животу имамо јеванђеље Исуса Христа и знамо да моралност није застарела, да имамо савест која нас води, и да смо одговорни за своје поступке.

Мада се свет променио, Божји закони су стални. Нису се променили; неће се променити. Десет заповести су управо то – заповести. *Нису* предлози. Једнако су потребне данас као што су биле онда кад их је Бог дао деци Израеловој. Ако само слушамо, чујемо ехо Божјег гласа, који нам говори овде и сада:

„Немој имати других Богова уза ме.

Не гради себи лика резана.

Не узимај узалуд имена Господа Бога својега....

Сећај се дана од одмора, да га светкујеш....

Поштуј оца свога и мајку своју....

Не убиј.

Не чини прељубе.

Не кради.

Не сведочи лажно на ближњега свога....

Не пожели.”²

Наш правилник понашања је обавезујући; није предмет преговора. Налази се не само у Десет заповести него и у Беседи на Гори, коју нам је Спаситељ дао када је ходао земљом. Налази се у Његовим учењима. Налази се у речима модерног откривења.

Наш Отац на Небу је исти јуче, данас, и заувек. Пророк Мормон нам каже да је Бог „непроменљив од све вечности до све вечности.”³ У овом свету где се, изгледа, све мења, Његова сталност је нешто на шта се можемо ослонити, сидро за које се можемо чврсто држати и бити безбедни, како не бисмо били однети у непознате воде.

Понекад вам може изгледати да се они који су од света много више забављају од вас. Неки од вас можда сматрају да су ограничени правилима понашања којих се ми у Цркви придржавамо. Моја браћо и сестре, проглашавам вам, међутим, да нема *ничега* што може донети више радости у наше животе или више мира у наше душе од Духа који нас прати када следимо Спаситеља и држимо заповести. Дух не може бити присутан у активностима у којима многи из света учествују. Апостол Павле је рекао истину: „А телесни човек не разуме шта је од Духа Божјег; јер му се чини лудост, и не може да разуме, јер треба духовно да се разгледа.”⁴ Израз *йриродан човек* може се односити на свакога о нас ако дозволимо да будемо такви.

Морамо бити опрезни у свету који се толико удаљио од онога што је духовно. Важно је да одбијемо све оно што не одговара нашим стандардима, одбијајући тиме да се одрекнемо онога што највише желимо: вечног живота у царству Божјем Олује ће и даље ударати на наша врата с времена на време, јер су оне неизбежан део нашег искуства у смртности.

Међутим, бићемо боље припремљени да се сучимо са њима, да учимо из њих и да их превладамо ако имамо јеванђеље дубоко у себи и у свом срцу осећамо љубав према Спаситељу. Пророк Исаија је прогласио: „И мир ће бити дело правде, што ће правда учинити биће покој и безбрижност довека.”⁵

Да бисмо били у свету али не *ог* света, неопходно је да комуницирамо са нашим Небеским Оцем кроз молитву. Он то жели; одговориће на наше молитве. Како је забележено у 3. Нефију, у 18. глави, Спаситељ нас је упозорио да треба „бдети и молити се да не паднете у искушење, јер Сотона жели да вас има....

Морате се, стога, увек молити Оцу у име моје;

И шта год заштете од Оца у име моје, што је исправно, верујући да ћете примити, гле, даће вам се.”⁶

Добио сам своје сведочанство о моћи молитве када сам имао око 12 година. Напорно сам радио да бих зарадио нешто новца и успео сам да уштедим пет долара. Било је то током Велике депресије, када је пет долара била значајна сума новца – посебно за дечака од 12 година. Све новчиће, укупно пет долара, дао сам свом оцу, а он ми је заузврат дао новчаницу од пет долара. Знам да сам планирао да купим нешто одређено за тих пет долара, мада после толико година не могу да се сетим шта. Само се сећам колико ми је тај новац био важан.

У то време нисмо имали машину за веш, стога је моја мајка сваке недеље нашу одећу која је била за прање слала у перионицу. После неколико дана, товар онога што смо звали „мокро рубље” био би нам враћен, и мајка је могла да окачи ствари напољу да се суше.

Ставио сам своју новчаницу од пет долара у џеп својих фармерки. И као што вероватно погађате, моје панталоне су послате у перионицу са новцем у џепу. Када сам схватио шта се догодило, разболео сам се од бриге. Знао сам да у перионици

рутински проверавају џепове пре прања. Ако мој новац не буде откривен и узет тада, знао сам да је скоро сигурно да ће бити избачен током прања и радник перионице који неће имати појма коме треба вратити новац чак и када би желео, имаће право на њега. Шансе да добијем назад својих пет долара биле су изузетно мале – чињеница коју је моја мајка потврдила када сам јој рекао да сам новац ставио у џеп.

Желео сам тај новац, био ми је потребан. Марљиво сам радио да бих га зарадио. Схватио сам да постоји само једна ствар коју могу да урадим. У свом очају окренуо сам се свом Оцу на Небу и замолио га да некако сачува мој новац у том џепу док нам не врате наш мокар веш.

Два дуга дана касније, када сам знао да је време да нам камион за испоруку донесе веш, седео сам поред прозора чекајући. Док се камион заустављао поред ивичњака, срце ми је лупало. Чим је мокра одећа била у кући, зграбио сам своје панталоне и отрчао у своју собу. Дрхтаве руке сам гурнуо у џеп. Када ништа нисам нашао одмах, помислио сам да је све изгубљено. А затим су ми прсти дотакали ту новчаницу од пет долара. Када сам је извадио из џепа, осетио сам олакшање. Принео сам искрену молитву захвалности мом Оцу на Небу, јер сам знао да је услишио моју молитву.

Од тада сам имао безброј услишених молитви. Не прође дан да не комуницирам кроз молитву са својим Оцем на Небу. То је драгоцен однос – без кога бих буквално био изгубљен. Ако сада немате такав однос са својим Оцем на Небу, подстичем вас да тежите том циљу. Када то будете чинили, имаћете права на Његово надахнуће и вођство у свом животу – што је потребно свима нама ако желимо да духовно преживимо наш боравак овде на земљи. Такво надахнуће и вођство су дарови које Он бесплатно даје ако их само тражимо. Како су драгоцени.

Увек сам понизан и захвалан када мој Небески Отац комуницира са мном преко свог надахнућа. Научио сам да га препознајем, да имам поверења у њега и да га следим. Много пута сам био прималац таквог надахнућа. Доживео сам једно прилично драматично искуство у августу 1987. године, током посвећења немачког храма у Франкфурту. Председник Езра Тафт Бенсон је био са нама првих дан, два посвећења, али се вратио кући и тако сам ја имао прилику да водим преостале сесије.

У суботу смо имали сесију за наше чланове из Холандије који су били у подручју Храма у Франкфурту. Добро сам се упознао са једним од наших истакнутих вођа из Холандије, братом Петером Муриком. Непосредно пре сесије, имао сам јасан утисак да брат Мурик треба да буде позван да говори својим члановима из Холандије током те сесије и да, у ствари, треба да буде први говорник. Пошто га нисам видео у храму тог јутра, послао сам писамце старешини Карлосу Е. Асају, нашем обласном председнику, са питањем да ли је брат Петер Мурик присутан на сесији. Управо пре устајања за почетак сесије примио сам повратно писамце од старешине Асаја о томе да брат Мурик у ствари *није* присутан, да је заузет, и да је планирао да присуствује састанку посвећења храма следећег дана са војним кочићима.

Док сам стајао за говорницом да бих пожелео људима добродошлицу и представио програм, поново сам примио непогрешиво надахнуће да треба да најавим Петера Мурика као првог говорника. То се противило свим мојим инстинктима, јер сам од старешине Асаја управо чуо да брат Мурик дефинитивно *није* у храму. Међутим, уздајући се у надахнуће, најавио сам наступ хора, молитву а затим рекао да ће наш први говорник бити брат Петер Мурик.

Када сам се вратио на своје

место, бацио сам поглед према старешини Асају и на његовом лицу угледао знак за узбуну. Он ми је касније рекао да када сам најавио брата Мурика као првог говорника, није могао да верује својим ушима. Рекао је да је знао да сам примио његово писамце и да сам га прочитао, и није могао да проникне зашто сам онда најавио брата Мурика као говорника, знајући да није нигде у храму.

Док се све ово дешавало, Петер Мурик је био на састанку у обласним канцеларијама у Портштрасе. Како је његов састанак одмицао, изненада се окренуо старешини Томасу А. Хоукесу Млађем, који је тада био регионални представник и упитао: „Колико брзо можете да ме одвезете до храма?”

Старешина Хокес, који је био познат по прилично брзој возњи свог малог спортског аутомобила, одговорио је: „Могу те одбацити тамо за десет минута! Али зашто треба да идеш у храм?”

Брат Мурик је признао да не зна зашто треба да иде у храм, само је знао да треба. Њих двојица су одмах отишла у храм.

Током величанствене хорске тачке, погледао сам около мислећи да ћу сваког тренутка угледати Петера Мурика. Нисам га видео. Међутим, значајно је да нисам осетио знак за узбуну. Имао сам пријатно несумњиво уверење да ће све бити добро.

Брат Мурик је ушао на предњи улаз храма управо по завршетку уводне молитве, још увек не знајући зашто се ту налази. Док је журио ходником, видео је мој лик на монитору и чуо ме да најављујем: „Сада ћемо чути брата Петера Мурика.” На запрепашћење старешине Асаја, Петер Мурик је одмах ушао у просторију и заузео своје место на подијуму.

После састанка, брат Мурик и ја смо разговарали о ономе што се догодило пре његове прилике да говори. Размишљао сам о надахнућу

које је тога дана дошло не само мени него и брату Петеру Мурику. То изванредно искуство пружило ми је непорециво сведочанство о важности достојности за примање таквог надахнућа, а затим вере у њега – и слеђење – када дође. Несумњиво знам да је Господ намеравао да они који су били присутни на том састанку посвећења франкфуртског храма чују моћно, дирљиво сведочанство Његовог слуге, брата Петера Мурика.

Моја вољена браћо и сестре, комуникација са нашим Оцем на Небу – укључујући наше молитве Њему и Његово надахнуће за нас – неопходни су да бисмо пребродили животне олује и искушења. Господ нас позива: „Приближите се мени и ја ћу се приближити вама; тражите ме марљиво и наћи ћете ме.”⁷ Ако чинимо тако, осећаћемо Његовог Духа у нашим животима, који ће нам дати жељу и храброст да будемо јаки и чврсти у праведности – да „стојимо... на светим местима и не мичемо се.”⁸

Док се ветрови промене кови-глају око нас и морално влакно друштва наставља да се распада пред нашим очима, сетимо се Господњег драгоценог обећања онима који верују у Њега: „Не бој се, јер сам ја с тобом; не плаши се, јер сам ја Бог твој; укрепићу те и помоћи ћу ти, и подупрећу те правдом деснице своје.”⁹

Какво обећање! Нека такав буде наш благослов, молим се у свето име нашег Господа и Спаситеља, Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Донатан Сакс, „Reversing the Decay of London Undone,” *Wall Street Journal*, 20. август 2011. год., online.wsj.com; курзив је додат. *Напомена*: Господин Сакс је главни рабин Уједињених јеврејских заједница Комонвелта.
2. 2. књ. Мојсијева 20:3–4, 7–8, 12–17.
3. Морони 8:18.
4. 1. посл. Коринћанима 2:14.
5. Исаија 32:17.
6. 3. Нефи 18:18–20.
7. Учење и завети 88:63.
8. Учење и завети 87:8.
9. Исаија 41:10.

Учења нашег времена

Лекције Мелхиседековог свештенства и Потпорног друштва четврте недеље сваког месеца и даље ће бити посвећене „Учењима нашег времена”. Свака лекција се може припремити из једног или више говора са последње генералне конференције (видети табелу испод). Председници округа и подручја могу одлучити који говори ће се користити или за то задужити бискупе и председнике огранака. Вође треба да браћи из Мелхиседековог свештенства и сестрама Потпорног друштва истакну вредност проучавања истих говора током истих недеља.

Они који присуствују лекцијама четврте недеље подстичу се да се припреме и донесу у разред најновије издање часописа са генералне конференције.

Предлози за припрему лекције из говора.

Молите се да Свети Дух буде са вама док будете проучавали и поучавали говор(е). Можда

ћете доћи у искушење да припремите лекцију користећи друге материјале, међутим говори са конференције спадају у одобрен наставни план. Ваш задатак је да помогнете другима да науче да живе по јеванђељу како је поучавано на последњој генералној конференцији Цркве.

Прегледајте говор(е), тражећи начела и учења која одговарају потребама чланова разреда. Такође потражите приче, препоручене стихове и изјаве из говора, који ће вам помоћи да поучавате тим истинама.

Испланирајте како ћете поучавати начелима и учењима. Ваш план треба да обухвати питања која ће помоћи члановима разреда да:

- Траже начела и учења из говора.
- Размишљају о њиховом значењу.
- Деле ставове, идеје, искуства и сведочанства.
- Примене ова начела и учења у својим животима.

МЕСЕЧНЕ ЛЕКЦИЈЕ КОЈЕ ТРЕБА ПОУЧАВАТИ	МАТЕРИЈАЛИ СА ЛЕКЦИЈАМА ЗА ЧЕТВРТУ НЕДЕЉУ
Новембар 2011. год. – април 2012. год.	Говори објављени у новембарском издању часописа <i>Liahona</i> *
Мај 2012. год. – октобар 2012. год.	Говори објављени у мајском издању часописа <i>Liahona</i> *

* Ови говори су доступни на многим језицима на conference.lds.org.

Од председника Дитера Ф. Ухдорфа,
другог саветника у Првом председништву

Ви сте му важни

*За мерење људске душе Господ користи мерила
итекако другачија од светских.*

Мојсија, једног од највећих пророка икада, подигла је фараонова ћерка и он је првих 40 година свог живота провео у краљевским одајама Египта. Из прве руке је познавао славу и величанство древног царства.

Годинама касније, на врху удаљене планине, далеко од сјаја и величанства моћног Египта, Мојсије је стајао у Божјем присуству и разговарао са Њим лицем у лице као што се човек обраћа свом пријатељу.¹ Током те посете, Бог је показао Мојсију својих руку дело, допуштајући му да баци поглед на Његово дело и славу. На крају визије, Мојсије се срушио на земљу, оставши сатима у таквом стању. Када му се коначно повратила снага, схватио је оно што му, током свих година проведених на двору фараона, није никада раније пало на памет.

„Знам”, рекао је, „да човек није ништа.”²

Мање вредимо него што нам се чини

Што више учимо о универзуму, то нам је јасније – барем у малој

мери – шта је Мојсије знао.

Универзум је толико простран, мистериозан и величанствен да је несхватљив људском уму. „Безбројне светове створих” рекао је Мојсију.³ Чудесно ноћно небо је дивно сведочанство о тој истини.

Мало је ствари које су ме испуниле таквим невероватним одушевљењем, као када у мрачној ноћи летим преко океана и континентата и кроз прозор своје кабине посматрам бесконачну славу милиона звезда.

Астрономи су покушали да изброје звезде универзума. Једна група научника процењује да је број звезда које се могу регистровати нашим телескопом 10 пута већи од броја свих зрна песка на светским плажама и у пустињама.⁴

Овај закључак невероватно наликује објави древног пророка Еноха: „Кад би било могуће да човек преброји делиће земље, да, милионе земаља попут ове, не би то био ни почетак броја створова твојих.”⁵

С обзиром на распрострањеност Божјих творевина, није ни чудо

што је велики краљ Венијамин саветовао свој народ: „Увек задржите у сећању величину Божју и ништавност своју.”⁶

Више вредимо него што нам се чини

Али иако човек није ништа, чуди ме и интригира помисао на то да „вредност је душа велика у очима Божјим.”⁷

И мада можемо да посматрамо немерљива пространства универзума и кажемо: „Шта је човек у поређењу са величанством стварања?” Сам Бог каже да смо ми разлог због ког је створио универзум! Његово дело и слава – сврха овог величанственог универзума – огледају се у спасавању и уздицању човечанства.⁸ Другим речима, непрегледна вечност, славе и мистерије бесконачног простора и времена створени су на корист обичних смртника налик вама и мени. Наш Небески Отац је створио универзум да бисмо постигли свој потенцијал као Његови синови и ћерке.

Ово је људски парадокс: У поређењу са Богом, човек није ништа; међутим, ми смо Богу све. Док се покрај бесконачног стварања чини као да нисмо ништа, искра вечне ватре гори у нашим грудима. Имамо несхватљиво обећање уздицања – светова без краја – надокхват руке. А Бог искрено жели да нам помогне да га досегнемо.

Замка поноса

Велики претворник зна да је једно од најефикаснијих средстава за одвлачење Божје деце са правог пута позивање на крајности људског парадокса. Код неких се позива на њихову гордост, бодрећи их и охрабрујући да верују у илузију самоуважности и непобедивости. Говори им да су превазишли средину и да су, због

својих способности, урођеног права или лепоте, изван просечних мерила која их окружују. Наводи их на закључак да стога нису подложни ничијим правилима и да не треба да их интересују било чији проблеми.

За Абрахама Линколна се каже да је волео песму која гласи:

*Ах, чему понос смртничког
духа?*

*Налик ужурбаном метеору,
облаку што пролеће.*

*Као одблесак муње, преламање
таласа,*

*Човек из овог живота у гроб се
спушта да одмори.⁹*

Ученици Исуса Христа схватају да је, у поређењу са вечносту, наше постојање у овој смртничкој сфери само „кратка века” у простору и времену.¹⁰ Знају да права вредност једне особе нема никакве везе са оним што свет високо цени. Знају да можете да нагомилате паре целога света, али да њима нећете моћи да купите ни векну хлеба у складу са небеском економијом.

Они који ће „баштинити царство Божје”¹¹ су они који постају „попут детета, послушан, кротак, понизан, стрпљив, пун љубави.”¹² „Јер сваки који се сам подиже понизиће се; а који се сам понижује подигнуће се.”¹³ Такви ученици разумеју да „када сте у служби ближњему својем само сте Богу у служби.”¹⁴

Нисмо заборављени

Још један начин на који Сотона изврће истину је обесхрабривањем. Покушава да усмери наше мисли на сопствену ништавност док не почнемо да сумњамо у величину сопствене вредности. Каже нам да смо превише ситни да би ико обратио пажњу на нас, да смо заборављени – поготово од стране Бога.

Дозволите ми да поделим са вама једно лично искуство које би могло да помогне онима који се

осећају ништавно, заборављено или усамљено.

Пре много година учествовао сам у обуци пилота Ваздушне флоте Сједињених Држава. Био сам далеко од дома, млади војник из западне Немачке, рођен у Чехословачкој и одрастао у источној Немачкој, а енглески сам једва говорио. Јасно се сећам свог пута до наше базе за обуку у Тексасу. Био сам у авиону, седео сам до путника који је говорио јаким јужњачким акцентом. Нисам могао да разумем скоро ниједну реч. Заправо, питао сам се да ли сам све време учио погрешан језик. Ужасно ме је плашила помисао да морам да се такмичим за жељено место на пилотској обуци против студената којима је енглески био матерњи језик.

Када сам стигао у ваздушну базу у градићу Биг Спрингс, у Тексасу, потражио сам и пронашао огранак светаца последњих дана који је чинила шачица дивних чланова, који су се окупљали у изнајмљеним собама у самој бази. Чланови су били у процесу изградње малог састајалишта које би служило као трајнија локација за Цркву. У тим временима чланови су били одговорни за већину радова на новим зградама.

Дан за даном присуствовао сам обуци пилота и учио што сам више могао, а потом бих проводио већи део свог слободног времена радећи на новом састајалишту. Тамо сам научио да два са четири није плесни корак, већ парче дрвета. Такође сам научио важну вештину за преживљавање која се огледала у избегавању палца при закивању ексера.

Толико сам времена проводио радећи на састајалишту да је председник огранка – који је био и један од наша четири инструктора – изразио забринутост да би можда требало да посветим више времена учењу.

Моји пријатељи и будући пилоти

су такође активно користили своје слободно време, мада мислим да бих са сигурношћу могло да се каже да неке од тих активности не би биле у складу са данашњим памфлетом *За јачање омладине*. Што се мене тиче, уживао сам као активни део овог малог западно-тексашког огранка, усавршавајући новостечене столарске вештине и енглески, док сам испуњавао свој позив да поучавам на већу старешина и у Недељној школи.

У то време је Биг Спрингс, упркос свом имену, било мало, безначајно и непознато место. А ја сам се често исто тако осећао – безначајно, непознато и поприлично усамљено. Ипак, никада се нисам упитао да ли ме је Господ заборавио нити да ли ће икада моћи да ме пронађе тамо. Знао сам да Небеском Оцу није битно где се налазим, како сам се показао у односу на друге на обуци или који је мој црквени позив. Оно што му је било битно јесте да сам давао све од себе, да је моје срце било уз Њега и да сам био спреман да помогнем људима око себе. Знао сам да ће, ако урадим оно што је исправно – ако дам све од себе – све бити у реду са мном.

Тако је и било.¹⁵

Последњи ће бити први

Господа не интересује да ли проводимо своје дане радећи на мермерним или штаалским просторијама. Зна где смо, ма колико наше околности биле скромне. Користиће – на свој начин и за своје свете циљеве – оне чија су срца уз Њега.

Бог зна да су неке од највећих душа које су икада живеле оне које се никада неће појавити у историјским хроникама. То су благословене, понизне душе које следе Спаситељев пример и проведе своје дане чинећи добро.¹⁶

Један такав пар, родитељи мога пријатеља, за мене су пример овог начела. Муж је радио у челичани

у Јути. У време ручка би извадио своја Света писма или црквени часопис и читао. Када су то видели други радници, исмевали су га и нападали његова уверења. Кад год су то радили, он им се обраћао са благошћу и самоувереношћу. Није дозволио да га њихово непоштовање наљути или поколеба.

Годинама касније, један од гласних исмевача се озбиљно разболео. Пре своје смрти, затражио је да овај скроман човек говори на његовој сахрани – што је он и учинио.

Овај верни члан Цркве никада није имао добар социјални статус или богатство, али његов утицај је оставио дубок траг на све који су га познавали. Умро је у индустријској несрећи, када се зауставио да помогне другом раднику који се заглавио у снегу.

Годину дана касније његова удовица је подвргнута хируршкој интервенцији на мозгу, која ју је оставила одузетом. Али људи воле да проводе време са њом, зато што уме да слуша. Памти. Брине. Пошто не може да пише, запамтила је бројеве телефона све своје деце и унучади. Са љубављу памти рођендане и годишњице.

Они који је посећују, одлазе од ње осећајући се боље у вези са својим животом и са самим собом. Осећају њену љубав. Знају да јој је стало. Никада се не жаи, већ своје дане проводи у благосиљању живота других. Један од њених пријатеља је рекао да је ова жена једна од неколицине људи међу онима које је икада упознао, која заиста представља пример љубави и живота Исуса Христа.

Овај пар би први могао да каже да није од велике важности овоме свету. Али Господ за мерење

вредности душе користи сасвим другачија мерила од светских. Он познаје овај верни пар; воли их. Њихова дела су живи сведоци њихове снажне вере у Њега.

Ви сте му важни

Браћо и сестре, можда је истина да човек није ништа у поређењу са величином универзума. Понекад се чак можемо осетити безначајнима, невидљивима или заборављенима. Али увек памтите – ви сте Му важни! Ако икада посумњате, сетите се ова четири божанска принципа:

Прво, Бог воли понизне и кротке, јер су они „највећи у царству небескоме.”¹⁷

Друго, Господ поверава проглашавање „пунине Његовог јеванђеља слабима и припростима све до на крај света.”¹⁸ Одлучио је да слаби света иступе и да ће „посрамити моћне и јаке”¹⁹ и „да посрами јако.”²⁰

Треће, ма где живели, ма колико ваше околности биле скромне, запослење мизерно, колико год да су ваше способности ограничене и ваш изглед просечан или ма колико се ваш позив у Цркви чинио малим, нисте невидљиви вашем Небеском Оцу. Он вас воли. Познаје ваше понизно срце и многа ваша дела љубави и доброте. Заједно, она обликују трајно сведочанство о вашој верности и вери.

Четврто и последње, молим вас да видите да оно што сада видите и доживљавате није заувек. Нећете увек осећати усамљеност, тугу, бол или обесхрабрење. Имамо верно обећање од Бога да неће заборавити нити напустити оне чија су срца уз Њега.²¹ Имајте наду и верујте у то обећање. Научите да волите вашег Небеског Оца и постаните Његови ученици у речи и делу.

Будите сигурни да уколико

издржите, верујете у Њега и останете верни заповестима, једног дана ћете лично доживети обећање откривено апостоу Павлу: „Што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима, који га љубе.”²²

Браћо и сестре, најмоћније биће у универзуму је Отац ваших духова. Он вас познаје. Воли вас савршеном љубављу.

Бог вас види не само као смртничко биће на малој планети које живи један кратак временски период – Он вас види као своје дете. Види вас као биће које можете и треба да постанете. Жели да знате да сте Му важни.

Увек верујмо, имајмо поверење и ускладимо своје животе тако да можемо да постанемо свесни своје вечне вредности и потенцијала. Да увек будемо достојни вредних благослова које је наш Небески Отац припремио за нас, моја је молитва у име Његовог Сина, управо Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Мојсије 1:2.
2. Мојсије 1:10.
3. Мојсије 1:33.
4. Видети Andrew Craig, „Astronomers count the stars,” BBC News, 22. јул, 2003. год., <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Мојсије 7:30.
6. Мосија 4:11.
7. Учење и завети 18:10.
8. Видети Мојсије 1:38–39.
9. Вилијам Кнокс, „Mortality,” у James Dalton Morrison, изд., *Masterpieces of Religious Verse* (1948. год.), стр. 397.
10. Учење и завети 121:7.
11. 3. Нефи 11:38.
12. Мосија 3:19.
13. Јев. по Луци 18:14; видети и стихове 9–13.
14. Мосија 2:17.
15. Дитер Ф. Ухдорф је први дипломирао у својој класи.
16. Видети Дела апостолска 10:38.
17. Јев. по Матеју 18:4; видети и стихове 1–3.
18. Учење и завети 1:23.
19. Учење и завети 1:19.
20. 1. посл. Коринћанима 1:27.
21. Видети Посланица Јеврејима 13:5.
22. 1. посл. Коринћанима 2:9.